

Odbor komunikace
Nad Štolou 3
170 34 Praha 7

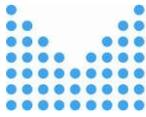
Č. j. MV- 7582-5/TP-2025

Praha 17. února 2025

Počet listů: 7

**Výroční zpráva Ministerstva vnitra za rok 2024 o poskytování informací
podle § 18 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve
znění pozdějších předpisů**

<i>Oblast poskytování informací</i>	<i>Počet</i>
Podané žádosti o informace: (telefonické a osobní dotazy se neevidují)	382
Vydaná rozhodnutí o odmítnutí žádosti:	84
Rozklady podané proti rozhodnutí povinného subjektu:	32
Výše nákladů uhrazených žadateli v souvislosti s poskytováním informací:	19 427,4 Kč
Stížnosti dle § 16a odst. 1 podané na postup ministerstva:	14
Vydaná rozhodnutí o stížnosti dle § 16a odst. 1, o kterých ministerstvo rozhodlo jako nadřízený orgán	127
Vydaná rozhodnutí o odvolání, o kterých ministerstvo rozhodlo jako nadřízený orgán	183
Žaloby podané proti rozhodnutím ministerstva v roce 2024:	13

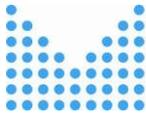
Ukončená soudní řízení	13
Přehled všech výdajů, které povinný subjekt vynaložil v souvislosti se soudními řízeními o právech a povinnostech podle tohoto zákona (tato částka činila náklady v rámci soudního řízení a byla vyplacena žalobci; další náklady právního zastoupení nevznikly, neboť bylo zajišťováno pracovníky právního odboru v rámci jejich běžné pracovní agendy)	36. 328,- Kč
Poskytnuté výhradní licence	0

Důvodem podání stížnosti bylo zpravidla neposkytnutí informací a nevydání rozhodnutí o odmítnutí žádosti v zákonné lhůtě, dvě stížnosti podle § 16a odst. 1 písm. d) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „InfZ“) směřovaly proti výši požadované úhrady.

Ministerstvo vnitra k 31. 12. 2024 celkem eviduje 15 neukončených soudních sporů; z toho v roce 2024 bylo 13 rozhodnutí ministerstva napadenou žalobou.

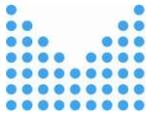
Opisy podstatných částí každého rozsudku soudu ve věci přezkoumání zákonnosti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace:

1. Žalobce požádal Policii ČR o poskytnutí dokumentů, které byly utajeny dle zákona o ochraně utajovaných informací a bezpečnostní způsobilosti ve stupni utajení vyhrazené. Tento požadavek byl s odkazem na § 7 InfZ odmítnut. Proti tomu brojil žalobce žalobou, která byla rozsudkem Městského soudu v Praze č. j. 10 A 57/2020-67 ze dne 6. 2. 2024 zamítnuta. Soud konstatoval, že v nynější věci je klíčová povaha informací, jejichž poskytnutí se žalobce domáhá, což zahrnuje zkoumání toho, zda se jedná jak po formální, tak po materiální stránce o utajovanou informaci ve smyslu zákona o ochraně utajovaných informací. Dokumenty obsahují informace také o dalších osobách a jejich protiprávních aktivitách, a také o okolnostech a způsobu uskutečnění tohoto konkrétního sledování, jejichž vyzaření by podle názoru soudu skutečně mohlo ohrozit vyšetřování další závažné trestné činnosti, a tím způsobit újmu zájmům České republiky. Soud tak souhlasí s povinným

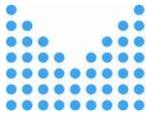
subjektem, že oba dokumenty naplňují materiální znak utajované informace jako celek.

2. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra, kterým zamítlo odvolání žalobce a potvrdilo rozhodnutí Policie ČR, kterým byla odmítnuta žádost žalobce v bodu 1. z důvodu uvedeného v § 7 InfZ. Při vypořádání žalobních námitek soud nejprve řešil otázku, zda měl žalovaný v řízení o odvolání povinnost posuzovat povahu utajovaných informací. Vzhledem k tomu, že žalovaný původcem požadované informace nebyl a ze spisu není patrné, že by měl souhlas původce informace ke zrušení stupně utajení, postačilo, pokud uvedl, jakému stupni utajení informace podléhá a kdo je jejím původcem. Soud se tedy dále zabýval otázkou, zda povinný subjekt, který byl v daném případě původcem požadovaných informací, dostatečně zhodnotil také naplnění materiální stránky utajované informace. Dokumenty obsahují informace také o dalších osobách a jejich protiprávních aktivitách, a také o okolnostech a způsobu uskutečnění konkrétního sledování, jejichž vyzaření by podle názoru soudu skutečně mohlo ohrozit vyšetřování další závažné trestné činnosti, a tím způsobit újmu zájmům České republiky. Soud tak souhlasí s povinným subjektem, že dokumenty naplňují materiální znak utajované informace. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 11. 4. 2024, č. j. 11 A 27/2022-43 proto byla žaloba zamítnuta.
3. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra, kterým zamítlo odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Policie ČR, kterým bylo odmítnuto poskytnutí informace "Rozkazu policejního prezidenta č. 123/2018, kterým se upravuje zkušební provoz integrovaného bezpečnostního systému LETIŠTĚ" a „Rozkaz ředitele Ředitelství služby cizinecké policie č. 41/2018, kterým se upravuje odpovědnost jednotlivých pracovníků při provozu a využívání bezpečnostního systému LETIŠTĚ." Žádost žalobce byla v neposkytnutých částech odmítnuta podle ustanovení § 8a a § 11 odst. 6 InfZ. Městský soud proto posoudil a přezkoumal úvahy povinného a žalovaného, zda lze každou odepíranou informaci skutečně subsumovat pod výluky podle § 11 odst. 6 InfZ a pokud ano, zda převáží právo žalobce na jejím poskytnutí nad veřejným zájmem. Vycházel také z toho, že byť by znalost izolované informace sama o sobě ještě činnost uvedených orgánů nemusela ohrozit, existuje možnost rozkrýví jejich činnosti např. i cestou mozaikového sběru informací. Shledal, že část informací, které povinný odmítl poskytnout žalobci nejsou s to splnit podmínky výluky dle § 11 odst. 6 InfZ. Soud u těchto informací neshledal důvod k jejich odmítnutí. Podle jeho názoru nebrání žádný veřejný zájem tomu, aby povinný žalobci tyto informace poskytl. U zbývajících informací, které žalovaný a povinný odmítl žalobci poskytnout a proti nimž žalobce uplatnil nynější procesní obranu, soud shledal, že zde převáží veřejný zájem na plnění úkolů

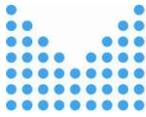
bezpečnostních sborů či policie nad zájmem, který hájí žalobce. Proto Městský soud v Praze svým rozsudkem ze dne 6. 2. 2024, č. j. 10 A 23/2023-49 v části rozhodnutí zrušil a v části žalobu zamítl.

4. Ve věci jde o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace z důvodu, že byla podána s cílem způsobit nepřiměřenou zátěž povinného subjektu podle § 11a odst. 1 písm. b) InfZ. Z rozhodnutí žalovaného se podává, že podání žádosti stěžovatele předcházely opakované žádosti jiné organizace o zaujetí stanoviska k některým právním otázkám nebo o poskytnutí informace. Součástí § 11a odst. 1 písm. b) InfZ není vyčerpávající výčet podmínek, za nichž žádost o poskytnutí informace působí nepřiměřenou zátěž povinného subjektu. O nepřiměřenou zátěž proto může jít i v případech, které v něm nejsou uvedeny, např. kdy podávání žádostí více žadateli ve vzájemné součinnosti za účelem obtěžování či šikanování směřují toliko vůči jednomu povinnému subjektu. Není porušením práva na informace dotčených žadatelů, nebude-li se povinný subjekt věcně zabývat jednotlivými žádostmi a bez věcného posouzení je odmítne. Pro posouzení kasační stížnosti je rozhodné, že stěžovatel v ní nenamítal skutková zjištění, která městský soud učinil ve shodě s žalovaným, ani jejich závěr o časové a obsahové návaznosti jednotlivých žádostí, včetně žádosti stěžovatele, a o jejich skutečném účelu. Právě uvedená návaznost však byla důvodem, pro který městský soud považoval jednání stěžovatele za zneužití práva mající za cíl nepřiměřenou zátěž žalovaného ve smyslu uvedeného ustanovení. Účelem žádosti stěžovatele nebylo získání stanovisek nebo vyjádření zpracovaných žalovaným, nýbrž pouze pokračování v dřívějším šikanózním postupu dalších osob. Odmítnutí žádosti pro zneužití práva nicméně (je) výrazem toho, že i právo na informace lze uplatňovat jen v ústavním pořádkem vymezeném rámci. Je-li z konkrétních okolností zřejmé, že žádost o poskytnutí informace sleduje účel, jemuž z hlediska ústavního pořádku nelze přiznat ochranu, bylo povinností žalovaného tuto skutečnost zohlednit. Proto byla Městským soudem v Praze rozsudkem ze dne 12. 12. 2023 č. j. 17 A 77/2023-48 žaloba zamítnuta, a následně rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2024, č. j. 9 AS 26/2024-44 i kasační stížnost.
5. Žalobce se domáhal zrušení výroku I. rozhodnutí Ministerstva vnitra, jímž žalovaný zamítl žalobcovu odvolání proti rozhodnutí ve věci neposkytnutí kopií požadovaných písemností, neboť se jednalo o utajované informace. Jde o informace, jejichž vyzrazením by mohlo dojít k poškození nebo ohrožení zájmů České republiky. Obsahuje informace týkající se působení a způsobu páchaní organizovaného zločinu na území České republiky. Písemnosti jsou označeny stupněm utajení D („důvěrné“), přičemž jsou i v současné době naplněny obě zákonné podmínky k jejich utajení – materiální i formální. U těchto dokumentů by jejich poskytnutím a vyzrazením jejich obsahu mohla České republice vzniknout v nejmenší míře újma prostá, která představuje

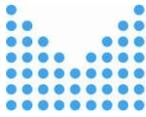
případné zmaření, ztížení anebo ohrožení prověřování nebo vyšetřování zvláště závažných zločinů nebo usnadnění jejich páčání. Proto Městský soud v Praze svým rozsudkem ze dne 21. 5. 2024 č. j. 8 A 117/2023-26 žalobu zamítl.

6. Žalobce se domáhal poskytnutí konkrétních služebních hodnocení. Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 12. 4. 2024 č. j. 6 A 128/2023-63 zkoumal samotné zákonné důvody odmítnutí žádosti a zvažoval, zda je napadené odůvodnění rozhodnutí dostatečné pro závěr, že zde byly důvody pro odmítnutí žádosti. V tomto případě má soud za to, že ani prvostupňový správní úřad, ani žalovaný, dostatečně neposoudili naplnění zákonného pojmu podle § 8a odst. 2 InfZ. Skutečnost, že služební hodnocení je zejména nástrojem personálního řízení služebního funkcionáře, není nijak rozporná či překvapivá. To však není jediná vlastnost tohoto hodnocení. I když účelem jeho vypracování jsou zejména úkoly pramenící ze zákona o státní službě, jakmile je vypracováno, nelze jeho obsah redukovat pouze na tyto účely, neboť se stává informací ve smyslu InfZ,... může splňovat definici informace podle § 8a odst. 2 InfZ, a tak se s ní v rámci rozhodování podle tohoto zákona musí pracovat. Je nutné poněkud korigovat závěry plynoucí z judikatury, kterou uvádělo ministerstvo v odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí. Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu posuzovalo případ člena ozbrojeného sboru (policisty) podle právní úpravy v té době účinné. Jeho použitelnost na výklad § 8a odst. 2 InfZ soud považuje za téměř vyloučený s ohledem na naprosto nesrovnatelnou právní úpravu, na kterou tento rozsudek v době svého vydání nemohl nijak reagovat. Současné znění stanoví mnohem širší působnost právní normy, a nevylučuje poskytnutí osobního údaje za splnění dalších zákonných podmínek. V této věci je nutné uvést, že služební hodnocení sice je osobním údajem, o tom asi není sporu, to je však pro posouzení žádosti podle § 8a odst. 2 InfZ pouze prvním krokem pro další zkoumání skutečnosti, zda jde o údaj, který vypovídá o funkčním a pracovním zařazení zaměstnance veřejné správy. To je naopak důvodem pro poskytnutí informace, nikoliv pro její odmítnutí. Rovněž je nutné poukázat na to, že nelze odmítnout poskytnutí informace spočívající ve služebním hodnocení jako celku, ale případně odůvodnit, které části služebního hodnocení obsahují takové osobní údaje, které nesplňují další zákonné znaky § 8a odst. 2 InfZ.
7. Žalobce se domáhal poskytnutí konkrétních služebních hodnocení. Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 12. 4. 2024 č. j. 6 A 127/2023-45 dospěl ke stejným závěrům jako v případě pod bodem 6.
8. Žalobce se domáhal poskytnutí otázek a správných odpovědí ke zkoušce zvláštní odborné způsobilosti. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 14. 11. 2023 č. j. 14 A 43/2022 žalobu zamítl. Žalobce se obrátil na Nejvyšší

správní soud, který v rozsudku ze dne 21. 8. 2024 č. j. 1 As 247/2023-25 se ztotožňuje se závěrem, že požadované informace nespádají pod rozsah informací podle zákona o právu na informace o životním prostředí. Testové otázky a odpovědi na ně nejsou informacemi, které vypovídají o stavu a vývoji životního prostředí, o příčinách a důsledcích tohoto stavu, naopak jde pouze o skladbu a obsah písemného testu z části zkoušky zvláštní odborné způsobilosti. Nejedná se ani o příčinu konkrétního stavu životního prostředí, neboť neexistuje bezprostřední souvislost mezi nimi a stavem a kvalitou životního prostředí. Požadované informace pak nelze poskytnout ani dle InfZ. Zvláštní zákon může stanovit speciální důvod pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informace. V nyní projednávané věci plyne důvod pro odmítnutí žádosti ze skutečnosti, že § 22 odst. 2 zákona č. 312/2002 Sb. obsahuje výčet informací, které mají být úředníkovi podstupujícímu zkoušku zpřístupněny, a proto – jde-li o náplň zkoušky – nelze nad zákonem stanovený rozsah sdělit informace jiné.

9. Žalobci nebyly poskytnuty v požadovaných záznamech osobní údaje třetích osob a videozáznam z minikamery policisty. Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodnutí ministerstva a povinného subjektu zrušil v části, týkající se poskytnutí videozáznamu z minikamery policisty, ve zbytku žalobu zamítl. Proti tomu žalobce brojil u Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 25. 9. 2024 č. j. 6 As 273/2023 stížnost odmítl, neboť fakticky směřovala pouze proti výroku o nákladech řízení.
10. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 25. 6. 2024 č. j. 11 A 144/2023 bylo zrušeno rozhodnutí ministerstva o odmítnutí žádosti, kterou bylo požadováno poskytnutí dokumentu utajovaného ve stupni vyhrazené. Soud konstatoval, že pouhé uvedení, že požadovaná informace splňuje formální i materiální podmínky utajení a důvody jejího utajení stále trvají, nelze považovat za přezkoumatelné důvody pro odmítnutí žádosti. Ze spisového materiálu, napadeného rozhodnutí ani prvostupňového rozhodnutí ani nevyplývá, v jaké příloze a pod jakou položkou nařízení vlády č. 522/2005 Sb., kterým se stanoví seznam utajovaných informací, je informace zařazena, není zřejmé, že by se povinný subjekt či ministr zabývali tím, zda důvody utajení stále trvají. Vzhledem k tomu, že požadované informace vznikly roku 2017, měl žalovaný, jakožto původce informace, povinnost přezkoumat, zda důvody utajení stále trvají. Ze správního spisu i z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že úvahy o naplnění nejen materiálních znaků utajované informace chybí. Nelze považovat za dostatečné pouhé konstatování, že je požadovaná informace utajena v souladu se zákonem.
11. Žalobce požádal Policii ČR o informace týkající se jemu zabraného konopí. Žádost byla v části odmítnuta z důvodu uvedeného v § 2 odst. 4 InfZ. Žalobu Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 30. 4. 2024 č. j. 65 A 7/2023 zamítl,

Uvedl, že stejně jako žádost podle InfZ neslouží jako specifická forma opravného prostředku proti rozhodnutím či postupům správních orgánů, neslouží ani jako specifická forma opravného prostředku proti rozhodnutím či postupům orgánů činných v trestním řízení. Policie ČR jako povinný subjekt nemá povinnost vyvářet nové, dosud nezaznamenané informace obsahující vysvětlení vlastních postupů v konkrétní trestní věci, ani formulovat obecné úvahy o (ne)bezpečnosti či (ne)návykovosti konopí.

12. Žalobci se domáhali poskytnutí informací souvisejících s provedením zákroku na konkrétním místě v určitém čase a důvodů způsobu provedení zákroku. Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 24. 10. 2024 č. j. 6 A 40/2024 dospěl k závěru, že eventuelní anonymizace by vzhledem k specifickým skutkovým okolnostem posuzovaného případu ničeho nezměnila, neboť lze předpokládat, že anonymizován by byl vždy údaj týkající se konkrétních dotčených osob, které jsou však žalobcům, jak sami potvrzují, známy. Souhlasí s žalovaným, že běžná anonymizace, tedy skrytí jmen a některých bližších údajů či rozostření obličejů atp., by ve spojení se znalostmi žalobců, kterými již ohledně dotčených osob disponují, vedla k identifikovatelnosti jednotlivých dotčených osob. Omezení přístupu k informacím spojené s ochranou osobních údajů je třeba posuzovat též perspektivou následného zveřejnění informace. Soud na základě spisového materiálu ve shodě s žalovaným nemá pochyb, že informace zaznamenané v požadovaných dokumentech zahrnují technické postupy policie při objasňování trestné činnosti, a tedy činnosti orgánů činných v trestním řízení, a jejich poskytnutí by mohlo být zneužitelné potencionálními pachateli trestné činnosti. Správní orgány se v obou rozhodnutích omezily na odůvodnění, že informace „kdo dal rozkaz k vyrazení dveří“ se nevyskytuje ve čtyřech specifikovaných dokumentech, jejichž vydání žalobci požadovali. Podle přesvědčení soudu je však žádost žalobců o informace, včetně doplnění ze dne 27. 9. 2023, formulována tak, že obsahuje pět samostatných požadavků na poskytnutí informace, o nichž je možno individuálně rozhodnout, a v případě nevyhovění žádosti je tak nutné jednotlivě každý bod žádosti posoudit a individualizovaně zdůvodnit, jaká překážka poskytnutí té které informace brání, v opačném případě je rozhodnutí správního orgánu nepřezkoumatelné.

Mgr. Miroslav Jašurek
ředitel